

ת"פ 6634/05/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד ריאד אבו סחאב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 6634-05-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אבו סחאב
בפני השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ עו"ד דואק
נגד
ריאד אבו סחאב
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד בריינין
הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

נכתב כי ביום 24.12.14, בסמוך לשעה 21:47, התגלע וויכוח בין הנאשם לשכנו (להלן: המתלונן), על גיזום עצים שעשה הנאשם בשטח הסמוך לבניין. בעקבות הוויכוח הזמין המתלונן פקחים עירוניים. באותן נסיבות תקף הנאשם את המתלונן בכך שהיכה בבית החזה שלו מכת אגרוף.

הנאשם כפר באישום וטען כי התקיים סכסוך בינו לבין השכן, והיו תלונות שונות שנסגרו. המתלונן הוא שתקף אותו, והנאשם רק הדף אותו. לטענת הנאשם, המתלונן הזעיק פקח שהוא קרוב משפחתו, ומה שראו הפקחים שהגיעו הוא רק סוף האירוע. הנאשם טען להגנה עצמית.

פרשת הראיות בתמצית

המתלונן העיד כי ביום האירוע היה וויכוח עם הנאשם, בטלפון, אודות תשלום עבור פינוי גזם. כשחזר לביתו, הנאשם החל לאיים על אשתו, כי עליהם לפנות מיד את הגזם. המתלונן עלה לביתו, אך הנאשם המשיך לאיים "וללכלך" על

אשתו. המתלונן ראה אותו מהמרפסת, ושאל "למה אתה מאיים על אשתי", וייתכן שאמר לנאשם "זבל". לנאשם היתה סכין ביד, ואמר לו "רד למטה נראה אותך גבר". המתלונן העיד כי בינתיים, התקשר לבן דודו א העובד כפקח עירוני, שיש לו חברים במשטרה, וזאת כיוון שהנאשם איים עליו בסכין. זמן קצר לאחר מכן, הגיע הפקח א בניידת. בנוסף, הגיע שוטר, וביקשו מהנאשם להזדהות בכניסה לביתו. בשלב זה, לדבריו הנאשם אמר לו "בן זונה אני אזיין אותך, אזיין את אמא שלך השרמוטה", ונתן לו לטענתו בוקס בחזה, שגרם לנפילתו על הרצפה. לדבריו, היה חלוש ביותר, בעקבות ניתוח שעבר, לא היה יכול לזוז ולא לנשום. המתלונן ניסה לטענתו לקום, אך הנאשם רצה להכותו שוב, והמשטרה קפצה עליו. המתלונן תיאר כי המכה היתה בוקס במקום הניתוח שעבר בחזה, הוא לא היה יכול לנשום, והמשטרה לקחה אותו לבית החולים אסף הרופא. לאחר האירוע היה 10 ימים בבית. המתלונן שלל את הטענה כאילו הוא תקף את הנאשם, וטען כי הפקחים והשוטר ראו שהוא היה סמרטוט ונפל ארצה. בחקירה הנגדית תיאר סכסוך עמוק וממושך בינו לבין הנאשם, בענייני ניהול הבניין, וטען כי הנאשם התנכל לו בעבר. כשעומת עם העובדה שאיש מלבדו לא ראה סכין בידי הנאשם, טען כי אשתו כן ראתה זאת. כשתיאר את התקיפה אמר "הייתי צמוד אליו שדחף אותי בוקסים ונפלתי לרצפה", והוסיף כי באותו רגע הנאשם גם אמר לו "אני אזיין אותך ואת אמא שלך". כשהתבקש לתאר את נפילתו אמר "הנפילה, נפלתי על הגב אחורה, דחף אותי בוקס כזה", וטען כי השוטרים והפקחים ראו שנפל.

הפקח שלומי פרב העיד כי ישב בתחנת המשטרה יחד עם הפקח א, כשקיבל האחרון שיחת טלפון מהמתלונן בעניין גזם. לבקשת א הצטרף אליו, בדרכו למקום. כשהגיעו ראה אנשים ליד הבניין. א ביקש מהנאשם ת.ז, אך הנאשם סירב ונכנס לביתו. א ביקש מהשוטר שיגיע למקום. לאחר מכן הגיע השוטר ושוחח עמם ועם הנאשם. בשלב מסוים, כשסובב את ראשו ראה את הנאשם נותן מכה בחזה למתלונן, ואף השוטר ראה זאת. פרב ניסה להפריד בין השניים, והשוטר מיד שם אזיקים על הנאשם. בחקירה הנגדית אמר פרב כי לא שמע שהיו איומים באירוע. כמו כן, אישר כי כשהגיעו לבניין, מיד א ניגש אל הנאשם לתת לו דו"ח על הגזם, זאת לאחר שהמתלונן הצביע עליו כמי שאחראי לגזם. לעניין המכה, תיאר מכה יחידה, ולא זכר האם מכת אגרופ או בכף יד פתוחה, אך הדגים מכה בכף יד פתוחה. לדבריו, המתלונן הלך לאחור קצת, ולא נפל.

השוטר נזרי העיד כי קיבל טלפון מהפקח א, שהודיע לו על איומים בין שכנים. כשהגיע, מיד אמר לו א כי הנאשם איים בסכין וקילל את אשת המתלונן, כיוון שהתלוננה בפניו על גזם שהשליך בחנייה. א מסר לו כי הוא מעוניין לזהות את הנאשם כדי לרשום לו דו"ח, לכן ניגש עמו לביתו. לדבריו נזרי, הנאשם סירב להזדהות בפני הפקח, אך הזדהה בפניו. בשלב זה, א ביקש ממנו לבוא לראות את הגזם, לפיכך ניגש לחצר. כשהגיע לגזם, שמע צעקות מכיוון הלובי של הבניין, ניגש לשם וראה את הנאשם והמתלונן "מתקוטטים צמודים". נזרי לא ידע מי תוקף את מי, לא היתה לו אפשרות לבחון זאת, לכן הסתמך לדבריו על א שאמר כי הנאשם תקף את המתלונן, ולפי דבריו אלה עצר את הנאשם. נזרי הדגיש שוב כי לא ראה את האירוע, אך הסתמך על דברי א המוכר לו מעבודתם הקבועה, במשותף. כמו כן, אמר שלא ראה את המתלונן נופל, אלא עמד.

הפקח א העיד כי היה במשמרת כשהמתלונן התקשר אליו בעניין הגזם שהניח הנאשם. מיד הגיע למקום בניידת, יחד עם פרב, וראה את הגזם ואת הנאשם. א הסביר לנאשם כי הוא מקבל דו"ח על הגזם אך הנאשם סירב להזדהות, לכן הזעיק את השוטר נזרי. כשהגיע נזרי, התחילו שם לריב, ולדבריו ראה את הנאשם נותן מכה למתלונן. א תיאר שראה את הנאשם מרים את ידו לכיוון החזה של המתלונן, בחוץ בחנייה, אך לא ראה אם המכה פגעה במתלונן. לדבריו, כשהגיע אמר לו המתלונן שהנאשם איים בסכין. בעניין הקשר המשפחתי שלו עם המתלונן, העיד א כי הוא קרוב רחוק שלו, ואישר שקורה לא פעם שבני משפחה מתקשרים להתייעץ עמו כיוון שהוא "במערכת", והוא מפנה אותם לגורם המתאים, ולדעתו אין פסול בכך, כיוון שאינו מטפל בעצמו, אלא מפנה אותם. בחקירה הנגדית אמר כי אינו זוכר היכן

היה הנאשם כשהוא הגיע למקום, אינו זוכר היכן עמד בעת אירוע התקיפה, ולא ראה את המכה עצמה. כמו כן, לא ראה מה קרה למתלונן כתוצאה מן המכה. בנוסף, לא זכר האם רשם לנאשם דו"ח בגין הגזם באותו אירוע.

הנאשם העיד על חילופי צעקות בין אשתו לאשת המתלונן שהיו ביום האירוע. לדבריו, הגיע הפקח וביקש שיזדהה, אך הוא לא הסכים. לאחר כמה דקות הגיעו שוטרים, ודפקו בדלת ביתו. תוך כדי שיחתו עם השוטרים הגיע המתלונן, נתן לו ראשיה בחזה, ואמר "אני עוד אחנך אותך". הנאשם איבד שיווי משקל וכמעט נפל, ופתאום כולם קפצו עליו ואזקו אותו. בהמשך, הובל לבית החולים כיוון שחש ברע. בחקירה הנגדית עמד על טענתו כי הנוכחים ראו כולם כיצד המתלונן נגח בו, ולאחר מכן קיבל אגרופים לראש, וייתכן שהנוכחים שראו אותו מאבד שיווי משקל ופורש את ידיו, סברו בטעות שהוא מתכוון לתקוף. כמו כן, טען שנגרם לו סימן כחול בחזה, שנעלם לאחר מכן. הנאשם הכחיש ששם גזם בחנייה ביום האירוע ולטענתו המתלונן והפקחים התנקמו בו כיוון שסירב להזדהות. הנאשם טען כי הפקחים סייעו למתלונן מטעמים זרים.

הודעת הנאשם בליל האירוע מסר הנאשם הודעה, ובה גרסה זהה לתוכן עדותו. כשנשאל מדוע עצרו השוטרים דווקא אותו ולא את המתלונן, השיב שזה בשל הפרוטקציה שיש למתלונן במשטרה.

הן הנאשם והן המתלונן הגישו תעודות רפואיות מליל האירוע, ושניהם התלוננו על כאבים, ללא ממצאי חבלות.

דין והכרעה

לאחר שמיעת העדויות ועיון בראיות, אלה מסקנותיי:

א. אין מחלוקת על כך שבין הנאשם למתלונן שורר סכסוך שכנים ממושך, שקדם לאירוע.

ב. המתלונן תיאר את האירוע בצבעים דרמטיים ביותר, והדגיש את חוסר האונים שלו למול תוקפנותו הרבה של הנאשם. בתוך כך הדגיש את מצבו החלוש כמו "סמרטוט" (עמ' 21 ש' 13) המתקשה אף לנשום, ואת הברוטליות של הנאשם, שהחלה באיומים בסכין בחצר הבניין לעיניו ולעיני אשתו, והמשיכה במעשה התקיפה שגרם לנפילתו ארצה, על גבו. לדבריו, הנאשם גם איים עליו בתוך כך, בלשון גסה.

ג. לעדות המתלונן לא נמצאו תימוכין כלשהם בעדויות התביעה, ולהיפך- עלו סתירות בוטות. ראשית, כל עדי התביעה שללו כי המתלונן נפל בעת האירוע. שנית, שללו את האפשרות שהנאשם איים על המתלונן בנוכחותם, בניגוד לטענתו. שלישית, איש מהם לא ציין כי המתלונן היה חלוש באורח בולט לעין.

ד. למרות שכל עדי התביעה נכחו בחצר בעת האירוע, עלה מן העדויות כי בעצם רוב הנוכחים כלל לא ראו את רגע התקיפה המתואר באישום. השוטר נזרי העיד באופן מפורש, שלא ראה את התקיפה, אלא ראה את הנאשם והמתלונן עומדים "מתקוטטים צמודים" (עמ' 17 ש' 12), מה שמלמד על הדדיות ביניהם, ולא על תקיפה חד צדדית. למרות שכך ראה, בחר להסתמך על דברי הפקח א שאמר לו כי הנאשם הכה את המתלונן, ועל בסיס עדותו של א בפניו, בחר לעצור את הנאשם (עמ' 17 ש' 23).

ה. והנה, בשונה ממה שניתן היה לצפות, א עצמו העיד כי אמנם ראה את ידו של הנאשם בכיוון החזה של המתלונן, אך הדגיש כי לא ראה את התקיפה עצמה (עמ' 32 ש' 22), וניתן היה להתרשם כי אינו בטוח

בעצמו כלל. א נשאל שאלות רבות אודות נסיבות הגעתו לאירוע, מקום המצאו של הנאשם בעת שהגיע, השפעת התקיפה על המתלונן, ועוד ועוד. לכל השאלות הללו השיב כי אינו זוכר. א כן זכר כי כאשר הגיע לבנין אמר לו המתלונן שהנאשם איים עליו בסכין.

ו. העד היחיד שהעיד כי ראה את רגע התקיפה הוא הפקח פרב, שמסר כי ראה את הנאשם מכה את המתלונן בחזה (עמ' 13 ש' 24), אך גם עדות זו אינה נקייה מקשיים, משני טעמים. ראשית, פרב העיד כי לא ראה מה התרחש קודם למכה זו, שכן ראשו היה מופנה לכיוון אחר. לפיכך, ייתכן בהחלט שנכונה טענת הנאשם לפיה המתלונן תקף אותו רגע קודם לכן, והוא איבד שיווי משקל, או ניסה להדוף אותו. אפשרות זו מתחזקת לאור שילובן של עדותו ועדות נזרי. שנית, ישנו פער עצום בין תיאורו של פרב, המשקף אירוע שחומרתי אינה רבה, לבין תיאורו של המתלונן כאילו הותקף באופן אלים וקשה.

ז. התביעה טענה כי עדות נזרי תומכת בעדות המתלונן, זאת כיוון שייתכן שלא ראה את תחילת ההתרחשות, אלא רק את השלב השני. אינני מתרשמת כי כך הדבר. שעה שהמתלונן תיאר באופן ציורי ביותר עד כמה היה חלוש כמו "סמרטוט", אין זה סביר שהנאשם הפיל אותו על גבו ארצה, ואז הספיק לקום מנפילתו במהירות רבה כל כך, עוד בטרם סובב השוטר את ראשו לשמע ההתרחשות. לדעתי, ניתן היה לצפות שהשוטר יספיק לראות את המתלונן על הארץ, אילו היה יסוד של אמת בגרסה זו. ואולם, מעדות השוטר עלה כי ברגע שסובב את ראשו, ראה את הנאשם והמתלונן "צמודים מתקוטטים", כלומר המתלונן לא נראה חלוש ביותר, וחלקו בהתגוששות לא היה קטן מזה של הנאשם. בכך יש כמובן סתירה של ממש לגרסת המתלונן.

ח. אם לא די בקשיים הללו, יש להזכיר כי לא הובאה כל ראיה לתמיכה בטענת המתלונן לפיה הנאשם איים על אשתו בסכין, ולאחר מכן איים עליו שוב בנוכחות הפקחים והשוטר. המתלונן העיד כי אשתו ראתה את הסכין בידי הנאשם, אך היא כלל לא הובאה לעדות. אי הבאתה מחלישה את מהימנות המתלונן כמובן, ויש בה כדי ללמד כי לא היתה תומכת בגרסתו. בנוסף, עדי התביעה שללו איומים מצד הנאשם בשלב השני של האירוע.

ט. כאן המקום להזכיר את הנסיבות הלא "נקיות" שבהן החלה מעורבותו של א באירוע. לאחר ששמעתי את העדויות, אכן התעורר בליבי הספק שמא מעצרו של הנאשם הוא תוצאת פעילות-יתר מצד א כקרוב משפחה של המתלונן, שעל שיקול דעתו הסתמך גם השוטר. מסקנה זו מתחזקת לאור תמיהה נוספת: מה ראה א להזדעק למקום בשעת לילה מאוחרת, למרות העדר כל דחיפות, ובשעה שניתן היה לדחות את הטיפול בסוגיית הגזם ליום המחרת? הדחיפות שבה ראה לנכון לטפל באירוע, והתעקשותו להזמין מיד שוטר, מעוררות את הרושם שהאירוע הועצם לצורך השגת תוצאות עבור המתלונן.

י. אין לשכוח כי לא הובאה כל ראיה לכך שהיה לנאשם קשר כלשהו להשגת הגזם, ולא ידוע לבית המשפט האם נרשם לו דו"ח בסופו של דבר. הנאשם מצדו הכחיש כי הוא זה שהשאיר את הגזם, ואם כך הדבר, ניתן להבין את כעסו על הדרישה כי יזדהה בפני הפקח. בייחוד כך, בשעה שהוא יודע כי הפקח הוא קרובו של המתלונן. התרשמותי בעת עדותו של א היתה כי הוא עצמו חש חוסר ביטחון כתוצאה מאופן התנהלותו בעת האירוע, וייתכן שזה מה שהוביל לעדותו הלקונית.

יא. מול הקשיים שעלו, גרסת הנאשם היתה עניינית, והוא היה עקבי מראשית החקירה. לחיזוק גרסתו הראה כי גם הוא עצמו הובהל לבית החולים לאחר האירוע.

המסקנה העולה מכל האמור היא כי אמנם הוכח שאירע עימות בין הנאשם והמתלונן. ואולם, הסתירות בין עדויות התביעה וחולשת גרסתו של המתלונן, אינם מאפשרים לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלונן באופן חד צדדי.

לפיכך, לא הוכח האישום.

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, א' אדר תשע"ז, 27 פברואר 2017, במעמד הצדדים